

Kore'deki Mutlu Anılarım

1 Eylül 2016, Korece öğrendiğim Sejong Enstitüsü sayesinde hayallerimin ülkesi olan Kore'ye ilk adımımı atmıştım. 1 hafta boyunca onların ayarlamış olduğu programı takip edecek ve Sejong Enstitüsü Dünya Korece Konuşma Yarışması'na katılacaktım. Hayallerimin gerçekleşiyor olmasının sevincinin yanı sıra bir o kadar da gergindim. Yarışma gerginliğinden dolayı Kore'de olmanın keyfini çıkaramaz isem diye kaygılanmıyor da değildim. 1 hafta boyunca bize eşlik edecek olan Koreli görevlilerin ne kadar cana yakın olduklarını bilmediğimdendi bu kaygım. Dünyanın birçok yerinden gelen ve tek ortak özelliği Korece olan kalabalık grup takımlara ayrıldı ve her takıma görevliler verildi. En büyük şansım belkide bize verilen görevlilerdi. Onlarla öylesine güzel bağlar kurdum ki. Özellikle de bana unutulmaz anılar bırakan Chaemin abla ile. Beni en çok şaşırtan ve duygulandıran kişiydi kendisi. 6 sene önce Türkiye'ye gezmeye gelmiş ve çok güzel zaman geçirmiş burada. Üzerinden o kadar sene geçmesine rağmen hiçbirini unutmamış öğrendiği Türkçe cümlelerin. Türkiye seyahatinden memnun kalmış olması beni de çok mutlu etti tabi ki. Türkiye'den geldiğimi söylediğim andan itibaren de o kadar samimi davrandı ki nasıl unutabilirim onu. 6 gün boyunca olabildiğince sohbet etmiş, güzel şeyler paylaşmıştık.

Ve büyük gün gelip çatmıştı. Yarışma günüydü, mide rahatsızlığından dolayı doğru düzgün uyuyamamıştım. Yarışmanın yapılacağı yer ise KBS! Gerçekten hayallerimi süsleyen, görmek istediğim bir yerdi. İzlediğim diziler, sevdiğim oyuncular geçti gözümün önünden. Music Bank izlemek için birkaç gün öncede gitmişim oraya ama bu sefer izlemeye değil, sahneye çıkmaya gidiyordum. Hazırlıklar için ise erken gitmemiz gerekiyordu. Ben kahvaltı yapamamış, uykusuz, nasıl sunum yapması gerektiği hakkında kafasında tek bir plan olmayan serserim bir halde koyuldum KBS yollarına. Otobüste Chaemin abla hazırladığım konuşmamı düzenleyip getirdi ve yazdıklarımın etkilendiğini söyledi. Ses tonum, mimiklerim nasıl olursa jürinin hoşuna gider diye düşünmeye başladı. KBS'e varır varmaz yarışma saati gelene kadar büyük bir azimle çalıştırdı beni. Ödül almamı istiyordu ve yapabileceğime inanıyordu. Fakat ben prova için sahneye çıktığımda, heyecandan onun çalıştırdığı şekilde yapamayıp umutsuzluğa kapıldım. Chaemin abla iyi olduğumu söyleyerek moralimi düzeltirken dikkat etmem gereken noktalar üstünde durdu tekrardan. Onun bana olan inancını ve yardımlarını boşa çıkarmak istemiyordum. Yarışmada sahneye çıkacak son kişiydim ben. Sabırla herkesi dinledikten sonra sıram geldiğinde o kadar gerilmiştim ki kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Çalıştığımız gibi yapabilecek miydim, emin değildim.

Kore'deki Mutlu Anılarım

Hızlıca sahneye çıktım ve konuşmaya başladım. Gergindim, ellerim titriyordu ve nereye koyacağımı bilemiyordum. Belli etmemek için önümdeki kürsüyü tuttum sıkıca.

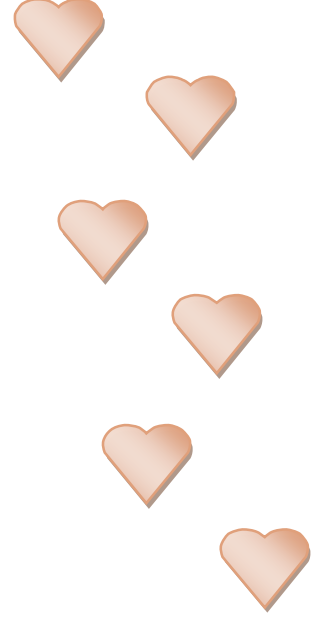
Beni izleyen kalabalığın vermiş olduğu gerginliğe yenik düşmemeliydim. Çünkü çok emek harcamıştım buraya gelebilmek için. Dur duraksız konuşurken birden Chaemin ablanın öğütleri geldi aklıma. Gerginliğim çözüldü ve onun çalıştırdığı şekilde akmaya başladım mimiklerim, ses tonum her şey! Rahatlamıştım. Artık önümdeki kalabalığı görmüyordum. Konuşmamı tamamladım ve sahneden indim. Şimdi ise sıra sonucu beklemekteydi. Nihayet isimler anons edilmeye başlandı. Pek umudum yoktu ama ismimi duymayı deli gibi istiyordum aslında. Sunucunun ağzından "Türkiye, İstanbul" duyuldu. İşte o an kendimi ayakta buldum. Bendim değil mi o kişi. Ben gelmişim İstanbul'dan, başka kim olabilirdi ki. Ardından ismim anons edildi ve gözlerim Chaemin ablayı arayarak sahneye çıktım.

Onunda desteğiyle ödül kazanan 4 kişiden biri olmuştum. Çok mutluydum emeklerimin karşılığını aldığım için. Ödül töreni bittikten sonra Chaemin abla yanıma geldi. Sesi titreyerek "Provadakinden çok daha iyiydin Hatice! Seni öyle tutkuyla konuşurken görünce gözyaşlarımı tutamadım" dedi ve ağlamaya başladı. Tanışalı sadece 6 gün olmuştu ve benim için sevinçle ağlıyordu. Onu öyle görmek ve sevgisini hissetmek beni de çok duygulandırdı. Şu hayatımızda kaç kişi bizim için ağlar ki. Kaç kişi bizi böyle kısa bir zamanda yürekten

Kore'deki Mutlu Anılarım

sevebilir ki. Gözlerimden süzüldü yaşlar. Teşekkür borçluydum ona. Sımsıkı sarıldım güzel yürekli Chaemin ablama. Hayatımda çok değerli bir yere sahip olmuştu artık. Kore'deki en önemli günümü onunla beraber geçirmiştim. Bir Koreli'nin sıcacık yüreğini ve samimiyetini hissetmişim.

Ama ne yazık ki seyahatimin de sonuna gelmişim. Kısa bir zamanda çok değerli bir abla edindim kendime. Bir daha ne zaman görüşebileceğimizi bilmesemde unutmuyacaktım onu. İyi ki tanıştık. İyi ki bizimle o ilgilendi. Ne kadar şükretmem gerekiyordu onunla tanıştığım için. Ne kadar teşekkür borçluydum ona, bana gösterdiği samimiyet için. Kore'den döneli 3 ay oldu fakat sanki dünmüş gibi taze anılarım. Şimdi ise Chaemin ablayla tekrar görüşeceğimiz günü bekliyorum. Onu kocaman bir sevgiyle hatırlayarak.